

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục phần 10 kỳ 51)

LTS. Câu chuyện trích đăng từ tiểu thuyết NGƯỜI TÌNH VỀ TỪ HỎA NGỤC của Nhu Thường; tuy lược bỏ có đến 60% tình tiết, nhưng chính vì nghĩ để kết thúc có luận lý (logique) nên thỉnh thoảng chúng tôi còn để vương sót lại vài đoạn nhạy cảm. Chúng tôi sẽ cố gắng lược bỏ thêm khoảng 20% nữa, chỉ giữ lại cốt truyện. Xin quý độc giả niệm tình thông cảm,

Một hôm cô năm Mỹ Hà ngồi xe ngựa đi ngang nhìn thấy chiếc xe ngựa riêng của chị Hai Mỹ Hương đậu trước nhà xâm Lìn. Trong bữa cơm trưa ngay sau đó, khi chỉ còn lại hai chị em, Mỹ Hà hỏi chị Hai:

- Cha mẹ đã căm, sao chị vẫn còn giao du với con mẹ Xâm?

Cô Hai Mỹ Hương đáp:

- Ờ... ờ... chị chỉ hỏi mua ít thuốc cho đám gia nô thôi mà!...

Mỹ Hà nhìn chị bằng ánh mắt sắc lạnh, nói:

- Em cảnh báo! Con mẹ ấy đang làm gì đó với nhà mình, và chị sẽ là người đầu tiên bị con mẹ ấy dùng để báo thù cha mẹ!

Cô Hai Mỹ Hương buông đũa tròn mắt:

- Trời! Em nói gì ghê vậy Mỹ Hà! Gì mà có báo thù báo oán ở đây?

Mỹ Hà nhìn thẳng vào mắt chị, đánh giọng:

- Có đó! Cha mẹ giết chồng của Xâm, Xâm vẫn vui như đi ăn cưới. Chị không thấy lạ hả?

Rồi bàn ăn vài bước, Mỹ Hà quay trở lại nói thêm:

- Em cảnh báo thêm. Bọn gia nô đang... lạ lắm! Nếu đã ác thì chị phải ác sao cho có... ngon!

(1)

Cô năm Mỹ Hà ít nói, nhưng khi mở miệng, những lời của cô ngắn gọn và sắc lạnh nghe như những khẩu lệnh chứa đầy uy lực. Trước đó mấy ngày, cô tư Mỹ Hồng cũng đã bị cô năm Mỹ Hà xông thẳng vào tận khuê phòng hỏi tội: “Sao chị làm như vậy với em gái út của mình?... Chị nghĩ... cha mẹ có thể cưới một người chồng cho hai con gái sao?... Chị đang làm sụp đổ tất cả rồi đó!”. Cô tư Mỹ Hồng khóc rống và lắc đầu nguây nguậy, sau đó đuổi Mỹ Hà ra khỏi phòng rồi mạnh tay đóng xập cửa lại..

Tuy nhiên cho dù cô năm Mỹ Hà đoán biết nhiều việc và đang khâu đính thành chuỗi mọi suy đoán của mình, nhưng không thể dừng lại một núi đá đang đổ hay giập tắt được đám cháy từ lâu đã ngún, nay bắt đầu phục lên và bùng cháy.

Cô năm Mỹ Hà trong một lần dò xét ông Cả, cha mình bằng một câu hỏi ngắn:

- Cha “giữ sổ” (giết) chú Tám chệt Xán mà vợ chú ấy không nói gì sao?

Nhìn sừng con gái... ông Cả kinh ngạc vì không thể ngờ chuyện kín như bưng ấy mà cô con gái vẫn biết được. Im lặng một lúc ông hỏi:

- Chuyện của cha mẹ, con tìm hiểu làm gì?

Cô năm Mỹ Hà không đơn giản, trả lời:

- Con cái không tìm hiểu để giúp đỡ cha mẹ một tay, để làm đồng minh của cha mẹ, để đứng

về phía cha mẹ... thì đáng gọi là con cái sao?

Câu nói thâm trầm ân tình nhưng đồng thời cũng ẩn giấu bên trong một khí phách ngang tàng... ấy của cô con gái làm ông Cả quá đỗi hài lòng, ông nghĩ: đúng là “*hổ phụ sinh hổ tử*” rồi! (cọp cha sinh cọp con); chỉ một câu nói ngắn gọn, cô con gái đã có thể bày tỏ hết tấm lòng hiếu đễ, trung trinh, sự tinh khôn đáng mặt kẻ “nổi đời tông đường” mà ông hằng mong mỏi. Ông Cả liền quyết định nói hết cho con gái Mỹ Hà nghe tất cả những gì mình đã làm trong quá khứ gần đây và hiện tại đang toan tính điều gì, đặc biệt kế hoạch “bắt hết các cha phó làm rở”, chuyện chệt Xán và xẩm Lìn... ông không quên kể luôn chuyện giao ước làm ăn mà ông đã ký kết với Dòng họ của xẩm Lìn ở Chợ Lớn, giao ước mà nhờ nó, của cải, sự nghiệp, địa vị và thanh thế của ông tiến nhanh, tiến xa, bành trướng không thể tả... nhưng rồi... cũng bởi chính ông đã “*già dái non hột*” khi bỗng nhiên “*ma đưa lối, quỷ đưa đường*” thế nào... lại nghe theo lời của chệt Xán, lỡ đại bí mật âm mưu “bắt tay” thêm với người của hội Tam Hoàng (2) ở Hồng Kông vừa đổ bộ vào Việt Nam với mục đích bảo vệ “ngai vàng” của ông cho khỏi Dòng họ xẩm Lìn ở Chợ Lớn đang bắt đầu có dấu hiệu trở mặt uy hiếp để đòi thêm lợi tức trên điền sản của ông, nhưng cũng vừa để tiến xa hơn nữa để làm “ông trùm” trong giới địa chủ miền Tây... Nói đến đây ông Cả lắc đầu chán nản. Nhưng cũng chính chệt Xán –không thể có ai khác ngoài y- làm lộ tẩy mọi ý đồ của ông cho xẩm Lìn, khiến ả biết được mật ước giữa ông và hội Tam Hoàng Hồng Kông... vậy là coi như ông đã làm một việc rất “mất lòng” với Dòng họ xẩm Lìn ở Chợ Lớn; khi hai cô con gái Mỹ Hồng, Mỹ Hạnh và cô tớ gái tên Đào đồng loạt mang bầu, ông liền mượn ngay có đó để trừ khử chệt Xán hòng diệt khẩu... sự nóng nảy ấy làm ông mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác khiến tình thế hiện đang không còn có thể kiểm soát được nữa; ông Cả cho con gái biết thêm, dù ông đoán biết xẩm Lìn đang ra tay âm mưu phá hại gia đình mình, nhiều lần ông cũng đã định trừ khử xẩm Lìn, nhưng ông không dám động thủ vì hiện đang có dấu hiệu hội Tam Hoàng cũng bỏ rơi ông...

Chỉ cần nghe bấy nhiêu, cô Năm có thể hiểu hết mọi vấn đề; càng hiểu càng thấy cha mẹ đi những “nước cờ” ngày càng sai lầm, sai lầm đến tai hại; nhìn cha, gương mặt bệu ra và trắng bệch với nhiều nếp gấp... cô hiểu ở cha không còn một dấu hiệu nào cho sự minh mẫn nữa; cô Năm lại càng hiểu thêm xẩm Lìn là ai, sức mạnh của bà thím ấy có sự hậu thuẫn cỡ nào và đoán biết hiện bà thím đang muốn gì.

Cũng đúng! Ông Cả có “chần tinh gấu ngựa” đến đâu cũng không thể bền bỉ với thời gian mãi được khi tuổi già sức yếu ngày một chồng chất. Càng đúng hơn! Ông hiện không còn đủ độ tinh ranh, sự táo tợn và sự dũng mãnh như thuở nào, đã vậy còn sai phạm nhiều điều không thể cứu gỡ... khiến ông càng cảm thấy mình “hết thời”, những muốn trôi trăn lại cho con. Đến nước này ông không còn e sợ con gái chê cười mình yếu lòng nên kể thêm, trút sạch nhiều chuyện cũ xưa... giống như ông đang xưng thú ra hết quá khứ vậy. Không thể không tin tất cả những gì ông Cả nói với con gái như xưng như thú, đã khiến con gái, cô năm Mỹ Hà đi từ ngạc nhiên này đến sững sốt khác... Trước mắt cô Năm, hiện tình gia đình rất rối rắm, nan giải và có nguy hiểm sụp đổ tan tành.

Thấy cha ngày càng lâm vào thế rối ren, tinh thần cha ngày càng sa sút, tính toán việc gì cũng chậm chạp và lộ ra nhiều điểm sơ hở; bên cạnh cha, bà Cả mẹ của cô Năm, đã chẳng giúp được gì cho cha, mà còn làm cho cha thêm rối tinh rối mù bởi cái tật hay la ó ầm ĩ, nói nhiều lại còn nói quàng nói xiên, xúi bậy bậy bạ, hoặc thường nóng giận lên thì đập vỡ đồ đạc, tệ nhất là tật xé quần xé áo đang mặc trên người mỗi khi giận ai mà không làm gì được họ... lòng cô Năm bất giác tự nhủ, có lẽ nay đã đến lúc cô phải lãnh lấy trách nhiệm thay thế cha mẹ gánh vác gia đình, điều hành, quán xuyến, lèo lái con thuyền gia đình và nhất là cấp thời phải giải quyết ngay tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, cả mọi việc khó khăn, mọi nỗi gian nan nguy hiểm... mặc cho 4 chị em gái còn lại đang ngồi trên đồng lửa mà vẫn cứ hồn nhiên, vô lo, lại còn ung dung với những suy nghĩ, toan tính và hành tung nông nổi cho lợi ích và vui thú riêng tư của mỗi người.

...

Khi cô năm Mỹ Hà chưa kịp bắt tay làm gì thì Mỹ Hạnh đột ngột đổ bệnh; những cơn đau bụng oằn oại dữ dội rất đáng ngờ; các cơn đau cách nhau xa, giờ lại rút ngắn thời gian ngày càng gần

lại hơn đồng thời tăng dần độ đau đớn nhiều hơn; nhiều lương y được mời đến, thuốc thang ào ào sắc (nấu), lóp thì uống lóp thì đổ bỏ, gia nhân chạy tới chạy lui tấp nập... nhưng... các thầy thuốc, lương y... ông nào cũng ngỡ ngáo, lắp bắp, đoán già đoán non căn bệnh, cách chữa trị này nọ để rồi sau đó nhanh chóng tìm đường tháo lui để lại những lời nói mập mờ khó hiểu. Rạng sáng ngày thứ ba kể từ lúc đổ bệnh, Mỹ Hạnh đột ngột lăn lộn, giãy giụa rất mạnh một lúc thì trợn trừng tất thở trên vũng máu tươi ngập ngụa.

...
Nhanh như chớp, trong đầu cô năm Mỹ Hà xác định phương hướng cần phải điều tra.

...
Sau một lô những câu hỏi gài bẫy được giương ra, cô năm Mỹ Hà đã buộc được chị gái mình là cô tư Mỹ Hồng phải cúi đầu thú nhận mình là thủ phạm giết chết em gái út Kiều Mỹ Hạnh để một mình chiếm trọn cha phó Lê Lâm; tuy vậy, cô năm Mỹ Hà vẫn luôn khéo léo, khéo léo đến nỗi lúc nào cũng khiến cho chị Mỹ Hồng tin tưởng tuyệt đối mà trút cạn mọi nỗi lòng từ đầu đến cuối, bắt đầu từ khi cô Tư có cảm tình với cha phó Lê Lâm, tâm sự với xẩm Lìn, được xẩm Lìn mách từng mưu nhỏ kế to... khi biết được Mỹ Hạnh đi lại với cha phó Lê Lâm, Mỹ Hồng ganh tức ra sao, với sự tham vấn của xẩm Lìn, Mỹ Hồng chiếm được cha phó, và tiến xa hơn là giành hẳn cha phó về tay mình bằng mọi cách... khi thấy Mỹ Hạnh có thai, Mỹ Hồng cũng cố làm cho mình có thai với sự chỉ dẫn đầy kinh nghiệm của xẩm Lìn... rồi xẩm Lìn nhen nhúm dần cho Mỹ Hồng trong đầu nuôi ý tưởng phải phá cái thai trong bụng Mỹ Hạnh như thế nào... sau khi thuyết phục được Mỹ Hạnh đồng ý phá thai, Mỹ Hồng mang thang thuốc xẩm Lìn trao, đem về sắc cho Mỹ Hạnh uống, và kết quả là em gái mình chết cách đau đớn và tức tưởi.

Mỹ Hà hỏi chận:

- *Tại sao con mẹ ấy không bỏ độc dược luôn vào thang thuốc chung với các dược chất ngừa thai, mà lại phải trao riêng để chị tự tay bỏ thuốc độc vào siêu (nồi) thuốc giết chết em gái mình?*

Mỹ Hồng ấp úng không sao trả lời được. Mỹ Hà kết luận:

- *Tay chị “đã nhúng chàm”! (3). Chị rơi vào bẫy của con mẹ phù thủy ấy rồi!*

Mỹ Hồng ngỡ ngác không hiểu nổi câu nói ấy của em gái Mỹ Hà. Cô Năm nhìn chị vừa giận vừa thương... Một lúc lâu sau mới ngộ được lời khuyên như ra lệnh:

- *Bây giờ thì hãy ở yên! Đừng làm gì bây bạ nữa!*

Sau khi thú nhận hết mọi chuyện với Mỹ Hà, Mỹ Hồng đóng cửa phòng lại và không xuất hiện nữa, kể cả lúc đưa tang em gái út Mỹ Hạnh.

...
Sau đám tang vài ba ngày, lúc ông bà Cả và mọi người còn chưa hết bàng hoàng về cái chết của tiểu thư Mỹ Hạnh, một buổi sáng thức dậy, những người giúp việc phát hiện xác cô tư Mỹ Hồng treo trên cành cây me chua cổ thụ gần bờ hồ sau nhà, cô thất cổ tự vẫn giữa đêm nên xác đã lạnh ngắt. Trong bức thư tuyệt mệnh để lại, cô tư Mỹ Hồng thú nhận đã quyến rũ cha phó Lê Lâm, chiếm đoạt người tình của em gái, hành hạ em gái bằng bao nhiêu thủ đoạn tinh vi và tàn ác, rồi giết chết em gái bằng cách bỏ vào niêu sắc thuốc ngừa thai chất cực độc... với ý đồ giành giật người tình cho riêng mình...

Mỹ Hà lắc đầu thờ dài:

- *Con mẹ này cực thâm cực độc! Giết hai mạng người mà “không động đến móng tay”.*

Sau 2 cái chết dữ, đột ngột và đau thương của các con, bà Cả có dấu hiệu bị bệnh tâm thần qua những cơn xé quần xé áo liên tục. Phần ông Cả, sự già nua và suy sụp hiện rõ trên khuôn mặt đờ đẫn, ông im lặng không buồn không vui, không nói và thật khác với hình ảnh một ông Cả oai vệ như con sư tử ngày nào, không còn nữa những cơn thịnh nộ sấm sét làm gia nhân chết khiếp. Trong lúc đó cô hai Mỹ Hương ủ dột như tàu lá chuối khô, hễ chổi dầy được thì chỉ để hành hạ tàn bạo thêm với người ăn kẻ ở để trút giận. Cô ba Mỹ Hảo nốc rượu như một tay bợm nhậu thú thiệt, sáng sớm đã say cho đến chiều tối... nói chung dinh thự ông bà Cả giờ như một đám tang kéo dài.

Giữa cảnh thế lương, trong cơn sống dở chết dở ấy chỉ còn duy một mình cô năm Mỹ Hà đứng thẳng như thân cây trơ trọi chống chọi với bão giông; thực vậy, dù thuộc phận “liều yêu đào tơ”

nhưng bản chất cương nghị sắt thép, thừa hưởng từ cha, nơi cô khiến cô giống như một người đàn ông đầy bản lĩnh luôn khôn ngoan, nhìn xa trông rộng, đầy dũng khí, nhất là cái chí báo thù khiến cô lạnh lùng và chai đá; chính vì lẽ đó, cô Năm nhìn rõ cục diện lẫn toàn diện của hoàn cảnh rồi tự biết mình phải làm gì... chẳng ai bảo ai giao, giờ đây cô là chỗ dựa cho mọi người trong nhà.

Việc cô Năm thấy phải làm ngay lúc này là bảo vệ 2 người chị, Mỹ Hương và Mỹ Hảo, đồng thời, đã xác định được một cách chắc chắn thủ phạm giầu mặt rất nguy hiểm chính là xẩm Lìn, bằng mọi cách phải dùng tay người đàn bà này lại ngay. Tuy nhiên, Mỹ Hà không dám coi thường, mà nhạy bén đánh giá xẩm Lìn là một người phụ nữ đáng nể và dễ sợ, vì cái cách giết người “không thấy máu” như người đời thường nói: “*Sát nhân bất kiến huyết, kiến huyết phi anh hùng*” (4) thì đúng ả là một giang hồ hạng nặng; để đối phó với loại người này không đơn giản; phải “*dĩ độc trị độc*” tức dùng giang hồ trị giang hồ... mới xong!

Dưới đây xin chỉ lướt qua những nét chính, không đi sâu vào chi tiết những động thái của cô gái “gan trời” này... dùng chính giang hồ để diệt giang hồ.

Muốn dùng giang hồ để diệt giang hồ tương đương với kế “*Tá đao sát nhân*” (mượn đao để giết người) trong Tam thập lục kế (36 kế), cô Năm phải bước vào giới “giang hồ thứ dữ”, hay gọi là thế giới ngầm của bọn “đầu trâu mặt ngựa”.

Đề vào thế giới ngầm ấy, bước đi đầu tiên của Mỹ Hà thông qua cha, ông Cả, bắt liên lạc với người của hội Tam Hoàng gốc Hồng Kông đang có mặt tại Việt Nam... Nhưng người của hội này cho biết trừ khử xẩm Lìn không khó, khó là ả có cả một Dòng họ ở Chợ Lớn, hội Tam Hoàng lại thấy không cần thiết phải làm mất lòng, nếu làm mất lòng họ e rằng có hại cho công việc làm ăn còn rất mới mẻ của hội ở Việt Nam... có nghĩa cuộc thương thuyết không thành. Cô Năm không chịu “đi không về rồi”. Với ý chí cương quyết, sau nhiều lần thương thuyết với số tiền trả công rất lớn, hội Tam Hoàng gật đầu. Thế là từ nay, mọi bước đi tiếp theo của cô Năm đều có một thế lực đen, rất đen, ngầm ngầm hậu thuẫn.

Bước kế tiếp cô năm Mỹ Hà giả bộ đến Chợ Lớn thăm Dòng họ xẩm Lìn với mục đích trấn an về mối giao hảo lâu năm; cô Năm khéo léo tặng họ một số quà cáp rất giá trị... nói là vậy, kỳ thực bên trong, cô Năm muốn xem xét thực lực và dò xem thái độ của họ đối với xẩm Lìn ra sao, qua đó biết được xẩm Lìn đang làm gì, làm đến đâu và với mục đích gì.

Sau khi đạt được mục đích, trở về lại nhà, cô Năm lần lượt tiếp xúc với hầu hết các tay chân, thủ hạ... thân tín của ông bà Cả, rồi thông qua họ, làm quen với hầu hết các đầu đảng của bọn du côn du đảng miệt vườn để công khai xác định vai trò thủ lĩnh kế thừa từ ông Cả, đồng thời làm mới lại các cam kết cũ do ông Cả xây đắp.

Một bước đi nữa tuy quan trọng nhưng cô Năm để vào lúc cuối cùng của kế hoạch mới thực hiện, nghĩa là sau khi đã biết chắc những bước trước đều đã thuận lợi, đó là “đổi nhân xử thế” với chính quyền sở tại của nhà nước bảo hộ lúc bấy giờ. Sở dĩ để cuối cùng mới thực hiện vì chuyện “đổi nhân xử thế” với chính quyền sở tại đã được ông bà Cả “tạo tiền đồ” kiên cố và có tính hệ thống, không thể nhanh chóng mất đi được, cho nên cô Năm để sau cùng; có điều cô Năm “đổi nhân xử thế” bằng cách rất riêng, cách này dựa vào sắc đẹp sẵn có, sự duyên dáng và cách ăn nói khéo léo... cô Năm mua được cảm tình của hết mọi cấp bậc. Người ta nói “*giảo thố tam quật*” (thỏ khôn 3 hang) hàm ý với 3 hang, con thỏ tinh khôn bị truy đuổi hang này sẽ vượt thoát bằng hang khác, không dễ để bị tóm. Cô Năm đúng là thỏ khôn. Hơn thế nữa, cô Năm biết lúc này cần phải biết: bỏ cái gì để giữ được cái gì... cô vung tiền bạc, châu báu, kể cả điền thổ (ruộng đất) một cách rất hào phóng mà nếu là ông Cả, sẽ không có điều đó.

Đó là những bước đi rất khôn ngoan; sự khôn ngoan ấy được di truyền từ người cha một thời khét tiếng tinh khôn. Khôn ngoan của cô Năm là biết mua được hậu thuẫn nhiều phía, đó còn là động thái “*dã thảo kinh xà*” (đập cỏ cho rắn sợ), rắn ở đây là xẩm Lìn. Thật vậy, bên kia, xẩm Lìn đang bắt đầu chột dạ, từ chỗ chột dạ ả có những suy nghĩ và toan tính tự lộ diện chính mình, dẫn đến những sơ hở chết người.

Trong khi cô Năm vừa dò dẫm, vừa bước từng bước đi hết sức thận trọng và vững chắc để tháo tóm mọi sức mạnh về tay mình, giúp ngăn chặn mọi hiểm họa cho gia đình, mà còn để làm lộ diện kẻ thù giấu mặt để dễ tiêu diệt, thì ông Cả đóng vai trò một cố vấn. Lẽ ra ông không đột ngột xuống sức nhanh như vậy, nhưng vì vừa quá đau buồn, vừa chợt nhận ra có người xứng đáng thay thế mình, ông bỗng suy sụp hẳn... vì thế ông trao hết cho con gái để con gái thay ông; nhưng cũng rất có thể, sau 2 cái chết rùng rợn của 2 cô con gái trong bối cảnh tình thù chực chờ giết em, vợ thì bị tâm thần... ông Cả bắt đầu cảm thấy sự báo oán, cho những gì ông đã làm trong quá khứ đầy máu, đang đến. Khi bạo chúa, kẻ độc ác bạo tàn... biết sợ báo oán, thì không còn có thể tránh khỏi báo oán được nữa.

(còn tiếp)

---

(1) Câu này giống câu “phải nói dối cho... thật”, tức nói dối nhưng đóng kịch mình là kẻ rất thành thật; ăn ở bạc ác với dáng vẻ một kẻ có lòng rất thương người.

(2) Hội Tam Hoàng: là một trong những băng đảng tội phạm lớn có địa bàn hoạt động chủ yếu và hội sở là ở Hồng Kông, có chi nhánh hoạt động ở một số nơi khác có người Hoa sinh sống như Macao, Đài Loan, Trung Hoa đại lục, các phố Tàu (Chinatown) ở châu Âu, Bắc Mỹ, Nam Phi, Úc và New Zealand.

Hội Tam Hoàng được hình thành từ thời phong kiến Trung Hoa, theo kiểu một tổ chức liên kết bí mật giữa một số gia đình hoàng tộc chịu ơn nghĩa của nhau và bảo vệ lợi ích cho nhau. Tam Hoàng cứ thế lớn mạnh từ hết triều đại này đến triều đại khác cho đến thế kỷ 19, khi triều đình quyết định xử tử các thành viên của tổ chức này. Đến đầu thế kỷ 20, Tam Hoàng trở thành một tổ chức tội phạm có tổ chức thực sự với hàng loạt hoạt động trên mọi lĩnh vực, từ buôn lậu vũ khí đến tổng tiền, mại dâm, bắt cóc, tổ chức vượt biên bất hợp pháp, làm hàng giả, cho vay nặng lãi, cò bạc...

Theo một số nguồn tin, Hội Tam Hoàng xuất phát từ phong trào chống lại nhà Thanh của người Hán vào thế kỷ 17 mà các vị sư chùa Thiếu Lâm ở tỉnh Hà Nam lãnh đạo. Sau khi thất bại, một phần đã di cư sang Đông Nam Á và mang theo cơ cấu tổ chức của Hội Tam Hoàng.

Điểm đặc biệt của hội Tam Hoàng là mọi hoạt động đều rất bí mật, chính vì thế hầu như có rất ít thông tin về tổ chức này lọt được ra ngoài. Sau khi chính quyền Mao Trạch Đông quyết tâm trấn áp, hội này đã di chuyển phần lớn sang Hồng Kông. Và từ đó, Hồng Kông trở thành căn cứ hoạt động rầm rộ nhất của tổ chức tội phạm này với khoảng 50 băng đảng còn quy tụ ít nhất 80.000 "hội viên".

Hội Tam Hoàng phát triển như vũ bão, vươn vòi bạch tuộc vào mọi lĩnh vực trong đời sống của người Hồng Kông. Vũ khí chủ yếu của các thành viên Hội Tam Hoàng tại Hồng Kông là dao tông (machete) hay còn gọi là "dao chặt dưa hấu" ("watermelon knife"). Hình

Từ năm 1997, Hồng Kông được trao trả về Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa quản lý, Hội Tam Hoàng đã nhanh chân di chuyển địa bàn hoạt động sang Hoa Kỳ, Hà Lan,... và hiện nay đang xây dựng phát triển tại các quốc gia này.

(3) “Tay đã nhúng chàm”: đã nhúng tay làm điều sai trái, đại dột (thì có ăn năn, hối hận cũng đã muộn, khó có thể gột rửa vết nhơ được). “Trót vì tay đã nhúng chàm. Đại rồi còn biết khôn làm sao đây?” (Nguyễn Du - Truyện Kiều).

(4) Giết người sao cho không thấy máu đổ, nếu thấy máu đổ thì không phải anh hùng. Câu này còn có nghĩa bóng là bậc anh hùng không làm gì lộ liễu ra bên ngoài, ví dụ thương, ghét, khen, trách, thưởng, phạt, sắp đặt, định đoạt... bằng ý lực (ý chí), trí lực (mưu kế), tâm lực (tình thương), ngôn lực (lời nói), văn lực (chữ ký)... không dùng đến tay chân, vũ khí, bạo lực cách thô thiển.